బొ్రదొర కిందకు దిగుతూ "నివ్వే ? ఈ ఎలుగ్గొడ్డును చంపింది ?" అని అడిగాడు. "నేనేగాని నేనంటే నీకెందుకురా అంతభయం!" అని దుమ్ములమ్మ బొ్రదొరను, తన ఎదు రొమ్ము నిండుగుండ్రందనాల చక్కందనాన్నే గగురుపొడిచి యున్న సూదివాడి చూచుకాగ్రాలతో కుర్రతనంకొద్దీ అదిమి పట్టి బిగియార గుచ్చుకొన్నదై "ఎలుగ్గొడ్డుకు ప్రాణం గుండె కాయ నంటిపెట్టుకొని వుంటుంది, దొరా ! నావంటి ఆడదానికి ప్రేమ గుండెకాయ నంటిపెట్టుకు వుంటుంది దొరా !" అంది. అంటూ గతరాత్రి మబ్బుకంటె ముమ్మరంగా ముద్దులు కురిపించింది.

బొ్రదొర ఒక నిమేషం ఉక్కిరిబిక్కిరై, ఎట్టకేలకు "ఉండు. సర్దుకోనియి. అలాగా ?" అని అన్నాడు మంద హాసంతో మెరసి !

కబ్బన్ పార్కు

"చైత్ర వైశాఖ మాసములు
వసంతఋతువు" అని చదువుతూ

వుంది కూతురు, ఎనిమిది తొమ్మిదేళ్ళ పిల్ల, తనకు తానై స్వతంత్రించి ఎలెక్ట్రిక్ దీపం వేసికొని, చావడిలో తండ్రియొక్క కుర్చీమీద కూర్చుని.

వంటింట్లో భోజనం చేస్తూ, వడ్డించి నిలబడ్డ భార్యతో అంటున్నాడు భర్త: "ఈవూళ్లో చైత్రవైశాఖాలు గ్రీష్మ ఋతువు. వసంతఋతువని ఎలా వ్రాశాడో ఆ వ్రాసినవాడు ?" భార్య "ఊరూరుకీ సరిపడేలాగూ, మనిషిమనిషికీ అక్కర

కొచ్చేలాగూ వ్రాస్తారా ఏమిటి? ఎదో ఆ గ్రంథకర్త సర్వ సామాన్యంగా చైత్రవైశాఖాలు వసంతఋతువు అని వ్రాసి వుంటాడు. మీ ధోరణి చూస్తే పిల్లిమీదా, ఎలకమీదా వంకపెట్టి ఏలాగో వోలాగు ఈయేడూ వెళ్లి 'వూటీ'లో వుందామనే కాబోసు. నేను వెళ్ళనివ్వను సుమండీ! డబ్బుకు డబ్బెత్తు పెలుగు—అన్నీ ప్రియం—అలాంటప్పుడు ఇంకా రైళ్ళకుపోసి, వూటకూళ్ళకు పోసి, తగలెయ్యాండి డబ్బు" అంది. భర్త శాంతంతోనే "ఈ భోజనం డాబామీద ఆరుబయట వెన్నెల్లో నైనా పెట్టవు. ఏలాగు చెప్పు - తినడం - ఈ కూపంలో ఈ తాపంలో?" అన్నాడు కూర కలుపుకుంటూ. భార్య "మీకేం చెబుతారు-డాబా కడగొద్దుటండీ? తినేముందు వోమాటు కడగాలి; తిన్నాక మరోమాటు కడగాలి! ఇంతకూ మీరూ నేనే అయిరి విందు కుడిచేవాళ్ళం. పిల్ల అది అసురసంధ్య కాకుండానే ఆకలి ఆకలి అంటూ మధ్యాహ్నం వండిన మెతుకులే తింటుంది. ఏ యేర్పాట్లు చేసుకున్నా మీకూ నాకేగా? ఇంతకూ పైన పీవన గిర్రున తిరుగుతూనేఉందాయిరి. నేను అనేది ఏమీలేదు. చక్కాగా ఇల్లు కట్టుకున్నాంగదా! ఇంటిమీద మేడ వేసికొన్నాంగదా! మేడమీద డాబా లేవదీశాంగదా! ఓ వేసంగైనా ఆ డాబామీద పండువెన్నెట్లో నిండుగా మల్లెపూలు పరుచుకుని పండుకోకూడదా అవి" అంది.

"అవితే ఈరేత్రి ప్యాసెంజరుకు ప్రయాణమై వెళ్దాద్దంటావు?"

"సరి, అప్పుడే ప్రయాణముహూర్తంకూడ పెట్టుకునే వచ్చారూ? క్లబ్బునుంచి రావడంలో?"

"ఏం చెయ్యమంటావ్! ఊటీ కాకపోతే బెంగుళూరైనా వెళ్ళక తప్పదన్నారు మా మెంబర్లు"

"ఎవ రా మెంబర్లు?"

"మనస్సు వో మెంబరు, హృదయం వో మెంబరు, కాలో మెంబరు, చెయ్యో మెంబరు, నోరు వో మెంబరు, నాలుక వో మెంబరు—నా శరీరమే వో క్లబ్బు! నే ననుకొన్నాక మఱి వెళ్ళక మానను. రేపురాత్రి పండ్రెండు గంటలకు ప్రయాణం. నేను తిరిగి వచ్చేలోపుగా నీ సదుపాయం, నీ సాయం, అమ్మాయి క్కావలసిన చదువు సరఫరా అన్నీ నిరభ్యంతరంగా జరగడానికి రెండువందల రూపాయలు ఇచ్చి వెడుతూవున్నాను. ఏమగ డింతకంటె ఎక్కువ ధారాళంగా వుండగలడూ ఈ లోకంలో? ఈ వూరంత దరిద్రపువూరు ఇదేకాని మఱొకటి వుండదు, వుండబోదు, పూర్వం లేదు. పంచాగ్ని మధ్యమందూ వున్నట్టుగా వుంటుంది పూటపూటకూ వో అగ్ని అంటుకొంటూ. ఉదయాహ్నం అపరాహ్నం, మధ్యాహ్నం, సాయాహ్నం, సంధ్యాహ్నం—రాత్రి అందస్సుకూడా ఓ అహస్సే ఈ వూళ్లో."

పైసంభాషణ ముగిసేలో భర్తభోజనం సాంతం అయింది. కూతు రప్పటికప్పుడే పుస్తకం మూయకే కుర్చీలో నిదురిస్తూ వుంది. భార్య "ఏవీ? ఇస్తానన్న రెండువందల రూపాయలు?" అని అడిగింది. భర్త "భోజనముచేసి తిన్నగా డాబామీదకురా! అక్కడా చెల్లించడం!" అంటూ మేడెక్కి, మేడమీదనుంచి ఇంకా పైకి డాబా ఎక్కి ఆకాశంవంక తిలకించేడు. క్రిందను ఇల్లాలు వీధితలుపు వేసికొని, కూతుర్ని సరిగా పరుండబెట్టి, అవీయివీ సవరించుకొని-ఎంతలో భోజనం కానిచ్చుకుందో-అర గంటలో ఆ ప్రదేశానికే, అనగా భర్త ఉన్న తావుకు చేరుకుంది.

ఎంతలో మబ్బు కమ్మేసిందో ఏమిటో అంతలో తారా పథం దారాలు తెగినట్టు అయి చిన్నబోయింది. ఒక్క చుక్కా కానరాదు. మెఱి మెఱుపులు ఆరుబయట ఆ ఎత్తున నిలబడితే మెడ లుత్తరించే చంద్రహాసాల్లా కలవరపెట్టసాగాయి. అదాకా నగ్నంగా వుంచుకోవాలని అనిపించే శరీరాలు వొక్కనిమేషంలో ఉన్నిశాలువల్ని కోరుకున్నాయి. వర్షమేమిటి! ధణధణా, ఝణ ఝణు, టపటపా, పటపటా చప్పుడుచేస్తూ కురిసింది. గాలేమిటి! రివ్వున ఓమారు, గంయిమని వోమారు వీవసాగింది. వాతావరణం వడగళ్ళేపడ్డాయో, మంచుగడ్డలే కూలాయో అన్నంత వణికించి వేసింది. ఒకటిరెండు పిడుగులుకూడా పడ్డంత పెటిల్లు తటిల్లు మంది అంతరాళం రెండుమూడుతడవలు మహాఘోరంగా.

భార్యాభర్తలు దిగిపోయి క్రిందిగదిలో తలుపులు బిడా యించుకుని. ఏమిటువైంది గుర్తించలేని స్థితిలో తెల్లారి మేలుకొన్నారు. "అమ్మయ్యా! ఏలాగైతేం వాన వెలిసిందే!" అంటూ ఆశ్చర్యపోయారు.

ఆ ఉదయం భోజనం చేయడంలో భర్త బెంగుళూరుమాట మరచిపోయాడు. భార్య రెండువందల రూపాయల సంపతీ ఏమరిల్లింది. కూతురు "ఎండాకాలం వానలు కురిశాయి ఏమిటీ!" అని వో పర్యాయం తనకళ్లు తండ్రికేసీ, ఓ పర్యాయం తల్లికేసీ త్రిప్పి—"నాకూ ఆకలేస్తోందే అమ్మా:" అంది. "మీ నాన్న గారు ఆకలేసి తినడంలేదు తల్లీ! కాస్సేపు వుండు" అందితల్లి. "అవునా నాన్నగారూ? మీరు ఆకలేసి అన్నం తినడంలేదూ? అన్నం తినడంలేదూ?" అంది కూతురు తనతండ్రి విస్తట్లోవి పదార్థాలు కనిపెడుతూ కాళ్లాడించుకుంటూ.

భర్త—లేదమ్మా! లేదు! అన్నం తినడంలేదు. నేను ఆకలేసి గడ్డి తింటున్నాను.

భార్య—ఏమిటండీ! అలా అంటారు! గడ్డి అన్నమాట నానోటంట వచ్చిందా?

కూతురు తల్లిదండ్రుల యిద్దఱి సంభాషణ వైచిత్ర్యం తానెలా అర్థం చేసికోవాలో బోధపడక—"రాత్రి వాన కప్పుడే పెరట్లో గోడమీద గడ్డి మొలుస్తూందేవ్! అమ్మా! మనగోడమీదే! వాళ్ళ గోడమీద కాదు!" అంటూ ఎదో ఆటాడుకునే దృష్టిని వెళ్లిపోయింది.

తిరిగి సంభాషణకు భార్యాభర్త లిద్దరే మిగిలారుగాని చెప్పదగ్గ వాక్యం ఒక్కటీలేదు. క్రితంరాత్రి వర్షపుచలువ ఆ మధ్యాహ్నం కాసిన ఎండకే మటుమాయమై మళ్ళీ ఎప్పటి ఆపే అన్నంత వేడీ, వేడితోపాటు విసువూ, ఉక్క, ఉక్కతోపాటు వేదనా ఎన్ని బయల్దేరాలో అన్నీ బయల్దేరాయి ఆ దంపతుల మధ్య. కాని వో సుగుణం గుర్తించాలి. భార్య ఒక తీపి, ఒక కారం ఒకటోరకంగా స్వయంగా తయారుచేసి, స్వయంగా పళ్లెంలో సర్ది, తాను ఆ పళ్లెం ఓ చేతిలో పెట్టుకుని, రెండోచేత చల్లటి మంచినీళ్ల జోడా తీసికొని, భర్తయొక్క ఆంతరంగి కాలోచనాగారంలోని మేజాబల్లమీద వుంచి "చిత్తగించండి! దయచేసి" అంది. ఆ సమయాని కూతురు నిద్దరోతూవుంది ఏమూలో. మఱి ఈ లోకంలో జీవనసంచారం లేదు. అంతరిక్ష మార్గాన్ని వెళ్ళే ఒకానొక వాయువిమానపు గమనాన్ని తప్పిస్తే.

భర్త—నన్ను తీసికోమనా?

భార్య—ఊఁ. తెక్క లాక్కుపోతూవుంది. ఈ జోడా బరువుతో.

రైలుజోడా అలా తన రెండు అరచేతులూ ఆనేటట్టు పట్టి "ఇంత చల్లటినీళ్లు ఎలా తయారుచేశావు?" అన్నాడు భర్త.

"మీ దయవల్ల ఈపూట నా చేతులలో వూటీ చలవ కొంచెం కలిగింది."

"ఆడవాళ్ళు తలుచుకుంటే ఎంతకైనా సమర్థురాండ్రు. ఇంతచలవ ఈ నీటి కెలా వచ్చిందో చెప్పవూ! నాకు చెప్పవూ?"

"ఆవల చెప్తాను. ముందు ఈ తీపి, ఈ కారం తిని ఈ నీళ్లు పుచ్చుకుంటూ వుండండి. ఎటువంటి కాఫీ తీసుకొస్తానో!"

అంటూ ఆమె వెనుదిరిగిపోతూవుంటే భర్త మేజామీదివి ఒక్కటీ పుచ్చుకోకుండానే భార్య వెనకాతలే వండేచోటికి వెళ్లాడు. భార్య కాఫీ కలుపుతూ "అక్కడ పెట్టినవి సేవించారా, లేదా? అయ్యో! వెళ్ళి కూర్చోండి మీచోట మీరు దర్జాగా. నేనో అయ్యర్‌లా అందిచ్చి నా విద్య చూపించా లనుకుంటూవుంటే వచ్చేశారేం?" అంది. "అయ్యరుల్లా మన ఆడవాళ్ళుగాని, మన మగవాళ్ళుగాని లక్షపుటాలు పెట్టినా కాఫీ తిరగపోసి చల్లార్చలేరు! వాళ్ళ సాంబార్! రసం!" అన్నాడు. అంటూ గుటకలేశాడు. "పోనీలేండి! వండినవి వృధాపోనివ్వకండి. పదండి. తింటూవుండండి. వస్తున్నాను. కాఫీ తీసుకొస్తున్నాను" అంది భార్య.

భర్త—నీతో వో రహస్యం చెప్పాలని వొచ్చాను.

భార్య—ఏమిటది?

ఏదో ఇద్దరూ గుసగుస లాడుకున్నారు. "త్వరగా తయారుకా!" అంటే "ఇదిగో వొక్క క్షణం. పాపాయి! లే!" అంది భార్య.

వాళ్ళ అమ్మాయి ముద్దుపేరు పాపాయి. పాపాయి అట్టే లేచింది. ముగ్గురూ ఇట్టే తయారయ్యారు.

వాళ్ళ గుసగుసలు, గుజగుజలు మరో రకాని వేమీకావు. బెంగుళూరులోనూ, వూటీలోనూ గొప్ప యిళ్ళ ఖామందులు, అనగా హైక్లాసు సొసైటీ పీపిల్ ఎలా మోటార్లమీద షికార్లు కొడుతూ వుంటారో ఆలా ఆ సాయంత్రం భార్యనూ, కూతుర్నీ తాను ఆ వున్న వూళ్లో షికారు తీసికొని వెడతా నని వాగ్దానం చేశాడు అతి రహస్యంగా పురుషుడు. స్త్రీ అంతకంటె రహస్యంగా 'వల్లె' అంది. ఒల్లె కట్టింది, మల్లెలు మొల్లలు, కనకాంబరాలు నీలాంబరాలు. మరువం దవనం—తో జడే ఓ అల్లాడే తీగా అన్నట్టు వేసుకుంది. కిళ్లీ నముల్తూ కారెక్కింది. ఆమె ప్రక్కనే కూతురు ఓ ఫ్రాక్ తొడుక్కుని, ఫ్రాక్‌మీద వో శంఖాలతావళం వేసికొని, బూట్సు సాక్సు చూచుకుంటూ, ముంగురుల్లో బొంగ రాల్లా తిరిగే గులాబీ మొగ్గల్ని వుండతోసికుంటూ కూర్చుంది. భర్త ఏమన్నా ఆకుపచ్చంచుల తెల్లని పంచ. అంతకంటె తెల్లని లాల్చీ, లాల్చీకంటె తెల్లనైన కండువా ధరించి మెత్తని ఆకుజోళ్ళు తొడుక్కుని, అప్పుడే గీసుకొని కడుక్కొన్న గడ్డం నునుపు రాచుకొంటూ చిన్నపిల్ల ప్రక్కనే కూర్చున్నాడు. డ్రైవరు సీటులో డ్రైవరున్నాడు. డ్రైవరు పక్కసీటు పూర్తిగా ఖాళీ! అంత ఖాళీగా వున్నా ఎవరుపడితే వాళ్ళు ఎక్కడానికి వీల్లేదు. వెడుతూన్నవారు ప్రత్యేకించి వో కుటుంబం!

వారో రోడ్డంట కార్ వూపున చూపున వెడుతూవున్నారు. "కన్నారుటండీ ఎంత వింతగా వున్నాయో ఈ చెట్లు!" అంది భార్య. భర్త ఆమె చూపించే వ్రేలివంకనే ప్రతీచెట్టూ, ప్రతీ తీగా, ప్రతీ మేఘం, ప్రతీ కిరణం చూచాడు. అతని కదేమిటో ఆ సాయంకాలం అదివర కెప్పుడూ కనిపించని అందం, ఆనందం ఆ వూళ్లో కనిపించినాయి. "కమ్మకమ్మని తెమ్మెరలు వీస్తున్నాయి కూడాను" అన్నాడు. "జుమ్మ జుమ్మను తుమ్మెదల రొద విన్నారా?" అంది భార్య. కూతురు రెండు వర్ణనలూ అతికి

"కమ్మకమ్మ తెమ్మెరలు
జుమ్మజుమ్మ తుమ్మెదలు"

అని ఏకవర్ణంగా పాడుతూ "ఇంకా గబగబా పోనియ్యవోయి కారు, డ్రైవరూ?" అంటూ ప్రోత్సహిస్తూవుంది.

ఎవరికైనా చూడ ముచ్చటేసే రస్తాగా తట్టకమానదు ఆ సంధ్యా సమయాన్ని ఆ రస్తా. అది మామోలు రస్తా కానేకాదు అని అనుకోవాలి. ఏమైపోయాయో ఆకులు ఆ దేవగన్నేరువి? ఆకులన్నీ ఎగిరిపోయాయి! చెట్టంతా తెల్లని పువ్వే! మఱి దిరిసెనచెట్టు ప్రతీ రెమ్మచివరా ఓ ఎఱ్ఱని పూవుకుచ్చే! ఆప్రక్కనే వున్న రావిచెట్టునిండా లేలేత విశ్శబ్దపు టిగురే! ఇంకోతట్టు బూరుగుచెట్టు కేవలం కాయలతో—వేలకొద్ది కాయలతో! ఆకుల్లేని పూవుల్లేని సొబగుతో పిల్లల ఆటవస్తువుల్లా కనిపిస్తూ వున్నాయి. దాని కెదురుగా పావురాల చెట్లు - వెండి మలామా చేసినంత రంగుతో వున్న కొమ్మల్ని గిఱ్ఱుగిఱ్ఱు కాయలు రాల్చి త్రిప్పుతూ వున్నాయి. వేపచెట్టున పువ్వు, చిన్నిచిన్ని పిందె! ఎటుచూచినా వింతవింత వన్నె, వింతవింత తావి, వింతవింత విసురు చూపని

చెట్టే లేదు ఆ మార్గాన్ని! తీగలమాట అటువుంచండి! మల్లెలు, సన్నజాజులు, మాలతి ఇల్లాంటి లతల మాట అట్లా వుంచండి!

"మనం వెడుతూవున్నది పూరా, నందనవనమా?" అంది భార్య. భర్త "వసంతకాలంయొక్క ప్రభావం!" అన్నాడు. "ఏలాంటి చక్కని మార్పు చూపిస్తున్నాయండీ ప్రతీమొలకా, ప్రతీమాకూ" అంది భార్య. భర్త "నాకూ అలాగే తోస్తూవుంది. ఈలా ఆకుల్లేకుండా చెట్లను కేవలం పువ్వులుండడం - ఈలా గాలి లేకుండా పువ్వులు చక్కని సువాసన మనమీదకొ్కట్టడం-ఇదే తొలిసారి ఈ వూళ్లో నేను కనుగోడం!" అన్నాడు. భార్య "ఇంకా ఇంకా ఏయే వింత వింత సేతలు చేసి వుందో ఈ వసంతం! ఈ నవ వసంతం! ఈ మధువసంతం!" అంటూ కూతురి తలకంపె ఎత్తుగా తనమెడ నిక్కించి అలా భర్తను అదోతీరుగా చూచింది. భర్త ఎదో పరధ్యాన తత్పరుడై "అదెవరంటావు? అలా అడ్డదారిని నడచి వెడుతూవున్నది?- అది మనదగ్గఱ, కడచిన శీతాకాలంలో పనికుదిరిన 'కోకిల' అనేవాళ్ళం ఆ పిల్లకాదూ?" అని అడిగాడు. "అవునండీ! అదేఅదే! ఏడాదిలో ఎంతఎత్తు ఎదిగింది! మనదగ్గరున్నప్పుడు నల్లగా వుండేదా?—ఇప్పుడేమిటి? ఎక్కడలేని విగారింపూ కాపరస్తూవుంది!—ఆఁ-చెవల్ని లోలాకు లూగిస్తూందే! ఏమి చిత్రం! చెట్టుకూ చేమకూ వచ్చినట్టు దానికీ మార్పు వచ్చిందనుకుంటాను. పిలిచి చూస్తాను. పలుకుతుందో, ఏంచేస్తుందో?" అని కార్లోనుంచే "కోకిలా! వానేవ్! కోకిలా!" అంది. తల్లితోపాటు కూతురుకూడా "కోకిలా! కూఁకూఁ-కోకిలా!" అని అఱిచింది. "డ్రైవర్, కారు ఆపవోయి వోసారి!" అన్నాడు భర్త.

'కోకిల' అని వారిచే పిలవబడ్డ ఆ వింత కుఱ్ఱది వెనక్కి తన నడకనే తిరుగుతూ తిన్నగా ఆగిన కారు దగ్గఱకు వచ్చి నిలబడి, కారుయొక్క ద్వారం మూత నేర్పడ్డ కిటికీగుండా అమ్మగార్కి, అయ్యగార్కి నమస్కారం పెట్టింది.

భార్యాభర్త లిద్దరూ, వాళ్ళిద్దఱికంటే విడ్డూరంగా వాళ్ల చిన్నపిల్లా, చిన్నపిల్లకంటే అతివిచిత్రంగా డ్రైవరూ ఆయువతిని ఓ క్షణం విలోకించి "ఇంతకూ నవ మధువసంతం అంతా నీలో వున్నదే" అన్నట్టు మూగవోయారు. ఆ యువతే "అమ్మగారూ! అయ్యగారూ! క్షేమంగా వున్నారా? అమ్మాయిగారూ తమరూ?" అంటూ భార్యాభర్తల మధ్యనువున్న చిన్నపిల్లను ఓసారి తన చేతు లలాచాచి ఆదరించింది. యువతి రెండుచేతులయొక్క మణికట్లనూ కంకణాలు ఘల్లుమన్నాయి. కంకణాలు తప్పిస్తే మరి బుజాలదిగులోతుల్దాకా ఆభరణాల్లేవు, ఆచ్ఛాదనలూ లేవు. పయ్యెత్తు పయ్యెత్తుగానే వుంచుకుని చెక్కుచెదరని చాయనే కిటికీక్రింది అంచుని ఆని, అదో ఆధారాన్ని ముందుకు ఆయువతి వంగగలిగిందని మనం అనుకోవాలి! ఏలా నిలబడ్డావే అని ఎవరూ అడగనూలేదు. ఆ సమయంలో - లేకపోయినవాటిని గురించి లేవేమే అని ఆరా తీసినవారూ లేరు.

అడిగిన ప్రశ్న అల్లా "నీ మొగు డెక్కడున్నాడే ఇప్పుడు? ఎప్పుడు వెళ్ళడం అడికాడికి నువ్వు?" అని అడిగింది ఇల్లాలు. యువతి కొంచెం సిగ్గుపడుతూ "ఎక్కడున్నదీ, ఎప్పుడు వెళ్ళేదీ అమ్మగారి కంతా యీ వుత్తరం సెప్పుద్ది. మీ దయవల్ల వో అక్షర మ్ముక్క నేర్చుకున్నాను. అది కోవుత్తరం రాయగల్గుతున్నాను. అది సిపాయిత్రవాత తెలిసికోగలుగుతున్నాను. కాని అమ్మగారూ! ఇదేంటో బోధపడ్డదికాదు తల్లీ! యీముక్క సూడండి!" అని

ఓజాబు తన రొంటినుంచితీసి విప్పి తన మునుపటి యజమానురాలి చేతి కిచ్చింది. ఆమె - ఆ యిల్లాలు "నీవు ఇప్పుడు ఒక్కర్తివే కామోసు. అలా ముందుసీటులో కూర్చో మా యింటిదాకా వద్దు గాని" అంది. డ్రైవరు కొంచెం సర్దుకున్నాడు చోటిచ్చేలా. యువతి "ఎందుకులెండి. నే నీ మాపటి రైల్లో బెంగుళూరు వెడుతున్నాను. మఱి టైములేదు మీయింటికి రావడానికి. అక్కడ ఆమాటేమిటో బోధపడలేదు. ఆ పార్కులో వాడూ, నేనూ రోజూ మకాంగా షికారు కొట్టొచ్చునంట! ఈ గాజు లాడంపినవే"

"ఈ లోలాకులు?"

"అదివే!"

"మఱి నీయేంటి?" అని ప్రకృతి ప్రశ్నించింది వెంట వెంటనే. కాని ఆ యువతి ఓ చిరునవ్వు నవ్వుతూ ప్రకృతిని వినిపించుకోనట్టు "అయేనండి! ఆ అచ్చురాలేనండి!" అంటూ అయ్యగార్ని తెలిసికోండి అన్నట్లు పలుకు కొసరింది. ఆ పలుకు వెలికి రాకుండానే భర్త భార్యచేతిలోని వుత్తరంలోకి తొంగి చూస్తూ "కబ్బన్‌పార్క్! కబ్బన్! కబ్బన్!" అన్నాడు. భార్య "బెంగుళూరులో ఏదేనా కబ్బన్‌పార్కు? మీరుచూచారా?" అంది భర్తతో. ఉత్తరం అలా యువతికిచ్చివేస్తూ. "ఆ బెంగుళూరు లోదే. అనేకసారులు చూచాను. మళ్ళీ మళ్ళీ చూడాలనేగా ఈ రేత్రి బయలుదేఱి నేను వెడతానని నీతో అన్నది? గాలీ వానా వచ్చి మన కథ అంతా ఆపుచేసిందిగాని" అన్నాడు ఆయన. అప్పటి కప్పుడే యువతి అరుగజాలమేర రెండంగల్లో తప్పుకుంది. కారు గంటకు ముప్పైమైళ్ళ వేగంతో ఇంటివైపు మళ్లమొగం పట్టింది.

"మన యిద్దఱకూ, మన చిట్టితల్లికీ ఆ బెంగుళూరులో రెండువందలు ఓ నెలకు సరిపోతాయీ అంటే బయల్దేఱండి—వెడదాం—ఈ రాత్రే! నా అభ్యంతరంలేదు! ఇక్కడ ఎండలు ఎంతమాత్రం భరించలేం" అని వో తీర్మానానికి వచ్చేసింది భార్య. కారు దిగుతూ. కారు దిగుతూ భార్యతో భర్త. ఆ యిద్దఱితో వారి కూతురూ. కాని ముగ్గురూకూడా ఇంటి మెట్లెక్కాక "రెండువందలు సరిపోతాయా, రెండువేలు సరిపోతాయా?" అనేది ఆ రాత్రి తెల్లవార్లూ బడ్జెట్టు వేసినా తెగలేదు.

కోకిల మూడోనాటి సాయంత్రానికప్పుడే ఏ బడ్జెట్టు వేసికోకుండా చేరి 'కబ్బన్‌పార్కు'లో కదంబవృక్షంకింద తన కాంతుఁడితో సరాగాలాడుకుంటూ 'కూఊఁ' అంటే 'కూఊఁ' అంటూ వుంది.

కంఠధ్వని

ఈ కథ నేను కన్నీళ్లతో వ్రాస్తూ వున్నాను.

ఇదివఱలో ఎన్నికథలు వ్రాసినా సిరాతో వ్రాశాను కాని ఈ కథమాత్రం నేను కన్నీళ్ళతో వ్రాస్తూ వున్నాను.

—గోదావరి వరదనుగురించి అనేకులు అనేకవిధాలుగా ఈ మధ్య చెప్పుకోవడం, పత్రికలలో కుప్పతిప్పలుగా అచ్చు వెయ్యడం అంకెలు వెయ్యడం ఏర్పాటు కావడం, చందాలు వసూలు చేయడం, వరద బాధితులకు సాహాయ్యపడ్డం, చాలా మంది యీ వఱకే ఎఱిగివుంటారు. దాన్నిగురించి మఱి వివరిస్తినా ఉన్నగోడు చెడగొట్టుకోవడ మవుతుంది.